

Bratia a sestry,

môže to byť až zarážajúce, koľko veľa ľudí verí v Boha a zároveň aj v niečo alebo niekoho iného. Ján Kalvín povedal, že ľudské srdce je továreň na modly. Je veľa ciest, ale len jedna úzka. Na ceste životom sa musíme neraz rozhodovať, ktorým smerom sa vydáme, a nie vždy sa rozhodneme správne. Chceme celým srdcom dôverovať len Bohu, ale pokušenia prichádzajú. Viera čelí pochybnostiam. Stáva sa, že človek sám si hľadá oporné barličky, aby sa s pochybnosťami vyrovnal.

Možno poznáme ľudí, ktorí sú kresťania, a predsa veria aj niektorým tzv. poverám. V Liste Židom je viera opísaná takto: *Viera je zaiste podstatou toho, čoho sa nádejame, a dôvodom toho, čo nevidíme.* (11, 1) Niekomu akoby to nestačilo a pripája k tomu aj to, čo je hmotné a viditeľné. Izraelci mali prísne zakázané akýmkoľvek spôsobom zobrazovať Hospodina. Napriek tomu sa môže zdať, že aj oni sa spoliehali na to, čo videli.

Aj na základe dnešného textu si niekto môže myslieť, že truhla zmluvy umožňovala robiť Izraelcom veľké a netradičné veci. Na prvý pohľad to tak môže vyzerať. V skutočnosti úspech Izraelcov nebol závislý od žiadneho predmetu. Najprv je potrebné povedať, čo to vlastne bola tá truhly zmluvy. Jednalo sa o skrinku z akáciového dreva. Zvonku bola potiahnutá zlatom. Bolo zakázané sa jej čo i len dotknúť. Preto sa aj prenášala pomocou drevených tyčí. Tie sa zasúvali do kovových kruhov, ktoré boli na stenách drevenej krabice. Starali sa o ňu výlučne kňazi z kmeňa Lévi. Vo vnútri boli dve dosky zákona.

Truhla zmluvy nemala sama o sebe žiadnu čarovnú moc. Symbolizovala Božiu prítomnosť. V celej 3. kapitole sa spomína trikrát a vždy v súvislosti s Bohom. Píše sa tam o truhle zmluvy Hospodina. Potom o truhle zmluvy Pána a ešte truhla Hospodina. Daný predmet ukazoval na Hospodina. Izraelcom pripomínal Božiu zmluvu s človekom. Upriamoval ľudskú pozornosť na živého Boha, ktorý vládne nad celým svetom. Kresťanstvo nadviazalo na židovstvo. Mnohé rituály a predpisy boli buď zrušené ako viac nepotrebné alebo preformulované. Nemáme žiadnu truhlu zmluvy. Máme však iné predmety. Čelíme pokušeniu pripísať im väčší význam, než im v skutočnosti náleží.

Niektorí ľudia veria v trojjediného Boha a zároveň aj v nadprirodzený účinok vody pri krste. Podobne niektorí ľudia veria v trojjediného Boha a zároveň aj v pozitívny účinok chleba a vína pri prijímaní sviatosti večere Pánovej. Obe tieto predstavy sú mylné a scestné. Naša pozornosť má byť plne upriamená na Krista. V ňom sa Božie slovo stalo telom. V Ježišovi sa Boh dal poznať svetu. V Ježišovi je spasenie pre celý svet. Voda pri krste a chlieb s vínom pri večeri Pánovej sú len symboly, ktoré poukazujú na Božie dielo. Nevkladajme svoju dôveru do viditeľných a hmotných predmetov! Dôverujme Bohu, ktorého nedokážeme vystihnúť.

Izraelcov neochraňovala samotná truhla zmluvy, ale Hospodin. Na Boha sa mohli iba spoliehať, ale žiadnym spôsobom ho nedokázali ovládať. Mohli si povedať: Máme truhlu zmluvy, čiže Hospodin nám musí pomáhať. Možno aj my si niekedy myslíme, že keď chodíme do kostola, čítame Bibliu a modlíme sa, tak Boh musí byť na našej strane a musí nám pomáhať.

Rozumejme tomu správne. Veľmi záleží na tom, či chodíme do kostola. Je prínosné čítať Bibliu. Je dôležité modliť sa. Je to podstatné, ale neznamená to, že nám to pomôže. Božia záchrana nie je priamo závislá od našich skutkov. Nech sa snažíme akokoľvek, nemôžeme sa sami zachrániť. Naše skutky nie sú záslužné, teda že niečo konáme preto, aby sme dostali odmenu. Sme Ježišovi nasledovníci. Túžime žiť podľa Božieho slova, pretože už raz a navždy bolo celému svetu dané spasenie v Ježišovi Kristovi.

Máme iba to, čo sme dostali. Apoštol Pavol napísal: *Odovzdal som vám, čo som aj sám prijal...* Nechválil sa tým, že má vieru, ale hovorí o dare a o následnom dávaní. Vystihujú to aj slová z 1. listu Jánovho: *My milujeme, lebo On nás miloval ako prvý.* (4,19) V modlitbe Pánovej okrem iného prosíme aj: *...odpusť nám viny naše, ako aj my odpúšťame naším vinníkom...* Ježiš k tomu dodáva: *Ak neodpustíte, ani Vám nebude odpustené.* Boh stojí za všetkým dobrým, čo dokážeme vykonať. Ak dokážeme milovať, odpúšťať a konať dobro, tak len vďaka Bohu, ktorý je Láska a pôvodca všetkého dobrého. Nezachráni nás nič z toho, čo máme. Nepomôže nám to, čo vidíme.

V prečítanom texte sa spomína aj posvätenie. Posvätenie bol kultický rituál. Patrilo k nemu okrem iného aj vypranie rúcha a celková telesná čistota. Platil zákaz dotýkať sa čohokoľvek, čo bolo nečisté v náboženskom význame, napr. zdochliny. Aj tu by sa mohlo zdať, že záležalo na tom, čo robí človek. Úkony spojené s posvätením nemali žiadnu moc. Izraelci to dodržiaval kvôli Božiemu zákonu. Záchrana nie je v moci človeka. Všetky starozákonné obrady, obete a predpisy o čistote, sú len nedokonalým predobrazom tej jedinej dokonalej a navždy platnej obete, ktorou je Ježiš Kristus.

Izraelcov čakala pred vstupom do zaslúbenej zeme posledná prírodná prekážka. Bola to rieka Jordán. K hraniciam Kanaánu dorazili práve v čase žatvy. To znamenalo, že vodná hladina bola vyššie ako obyčajne. Božie dielo nebolo zmarené. Kráľ Dávid vyznáva: *So svojim Bohom preskočím aj múr.* (2S 22, 30) Izraelci prešli cez Jordán a vstúpili do zaslúbenej zeme, ale len vďaka Bohu. Nebolo to nič čarovné. Verili Bohu. Božia moc poráža každého nepriateľa a odstraňuje každú prekážku.

Bratia a sestry, spoliehajte sa vždy a celým srdcom iba na trojjediného Boha. Len v ňom je naše spasenie! Boh nás vedie a dáva nám vzácne dary, akými sú Biblia, modlitba a kresťanské spoločenstvo. Pamätajte, že sa nezachránime my sami tým, čo dokážeme vykonať, ale iba úprimnou dôverou v Božiu moc. Vytrvajte vo viere v Boha a nič viac k tomu nepridávajte. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 62. žalme:

Dúfajte v Neho, ľudia, v každom čase; vylievajte si pred Ním srdce! Boh je naším útočiskom.

Milosť nášho Pána, Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.